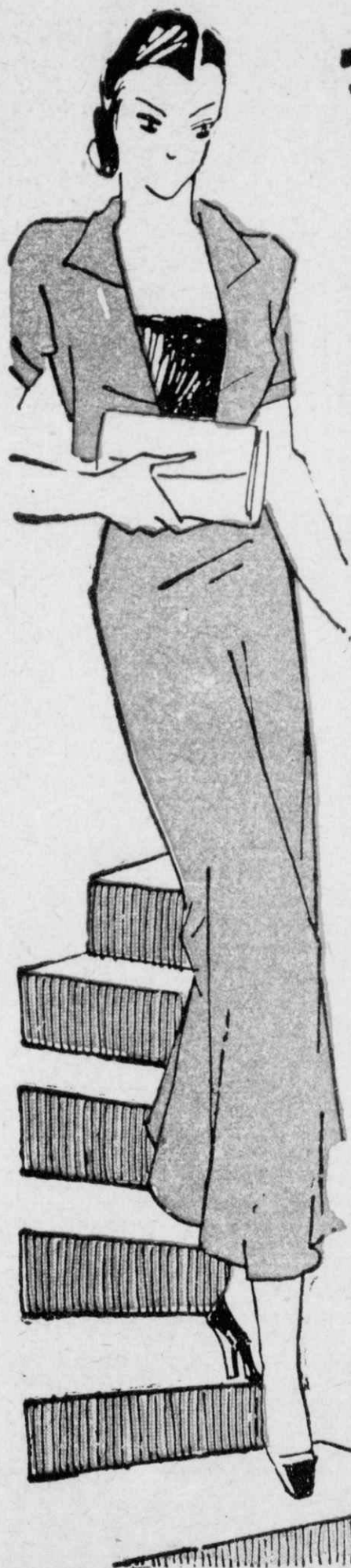

ΕΝΑΣ ΑΔΗΤΗΣ ΚΛΑΙΕΙ ΑΠΟ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΕΛ
ΜΟΡΦΟΥ

«Κόριε, μπορείτε να με πετάξετε στον δρόμο, μπορείτε να με περιφρονήσετε και να με συχαθήτε, μπορείτε να με σκοτώσετε. Δικαίωμα σας είναι... Μά είναι αδύνατον να μ' αναγκάσετε να μη τόν σκέφτωμαι και να μη τόν αγαπώ. Ξέρω, τόσα χρόνια τώρα ανατράφηκα με τις φροντίδες σας, έγινα μία αξιοπρόσεκτη γυναίκα, έγινα υπερβολικά χαριτωμένη και κομψή, μά είμαι πρόθυμη να γυρίσω πάλι στο βούρκο. Έκει στη λάσπη της λεωφόρου, στην άκρη του πεζοδρομίου, από το οποίο μία νύχτα με μαζέψατε... Σας ευχαριστώ πολύ για ό,τι κάνατε για μένα. Να είσαστε βέβαιος ότι δεν θα ξεχάσω ποτέ τις στοργικές φροντίδες σας και την άφοσιωσί σας. Το ξέρω. Σταθήκατε για μένα υπερβολικά καλός... Γίνετε ένας δεύτερος πατέρας μου... Μά, σας παρακαλώ, μην πληγώνετε τώρα την καρδιά μου. Αφήστε με να χαθώ στο άνωιμο πλήθος, να γίνω πάλι μία γυναίκα χωρίς όνομα και να κρύψω την θλιβερή μου ιστορία. "Όχι, δεν μοιάζω με το φειδι που το μαζεύεις παγωμένο, το κρύβεις στον κόρφο σου για να ζεσταθής κι' αυτό άμα συνέλθη σε δαγκώνει και σου χαρίζει τόν θάνατο. Καταλαβαίνω πόσο καλός φανήκατε για μένα και να είσαστε βέβαιος ότι ποτέ δεν θα σας ξεχάσω. Μά δεν μπορώ πια να μείνω στη πολυτελή βίλλα σας. Αυτό δεν μου τώ επιτρέπει ή συνείδησίς μου. Δεν μπορώ να σκέφτωμαι ότι ό άνθρωπος που μ' έφερε στον κόσμο έχει την ανάγκη μου, ότι πεινά και υποφέρει, ενώ εγώ είμαι χωμένη στις βαρύντιμες γούνες μου. Είναι αδύνατον να τώ ανεχθώ! Θα πητε ότι αυτός ό άνθρωπος είχε την σκληρότητα να με πετάξει στον δρόμο και μ' είχε αφήσει να πεθάνω από τώ κρύο της νύχτας, όπως ένα γατί. Ναι, τώ ξέρω, έπρεπε να τόν μισώ θανάσιμα γι' αυτό τώ εγκλήμα του κι' όμως εγώ τόν αγαπώ... Είναι ό πατέρας μου, κόριε. "Ο αληθινός πατέρας μου και, καθώς καταλαβαίνετε, είναι αδύνατον να τόν μισώ. Σας παρακαλώ και πάλι να με συγχωρήσετε γι' αυτήν την μεγάλη θλίψη που θα σας προσενήσω και μη νομίζετε ότι είμαι μία άχαρη. "Όχι, αναγνωρίζω όλα τά καλά που κάνατε για μένα. Μά τώ καθήκον μου μου τώ επιβάλλει να βοηθήσω τόν αληθινό πατέρα μου, που δυστυχεί. "Επειτα, αν με θέλετε θα γυρίσω πάλι κοντά σας. Και τότε μπορείτε να μου ζητήσετε ό,τι θέλετε. Θα είμαι πρόθυμη να σας ευχαριστήσω».

«Η Μώρη Γκρίνελ τέλειωσε με δάκρυα αυτό τώ παράδοξο γράμμα της, έβαλε τρέμοντας την υπογραφή της, τώ έκλεισε σ' ένα μυρωμένο φάκελλο που πήρε από τώ ιδιαίτερο γραφείο της κ' ύστερα έγραψε πάνω σ' αυτόν τά ακόλουθα:

«Κύριον Χάρρυ Μάκφεστον»

"Επειτα, με άργό και κλονισμένο θήμα, διευθύνθηκε στη βιβλιοθήκη τού οικοδεσπότη, άφησε αυτό τώ γράμμα στην πιό καταφανή θέση και γύρισε για να κλειστή στο διαμέρισμά της.

«Ήταν βέβαιη ότι ό Μάκφεστον έπειτα από λίγες ώρες, όταν θα έμπαινε, όπως πάντα στη βιβλιοθήκη για ν' άφοσιωθή στην μελέτη τών άγαπημένων του συγγραμμάτων, θα

έβλεπε αυτό τώ γράμμα και θ' αναστατωνόταν.

Μά εκείνη θα ήταν πειά πολύ μακριά και δεν θα μπορούσε κανείς να την έμποδίση να πραγματοποιήση τόν σκοπό της.

Και πράγματι, ή Μώρη Γκρίνελ έτοιμάσε γρήγορα μία μικρή βαλίτσα της, φόρεσε τώ πιό άπλό και τώ πιό φτηνό φόρεμά της, πήρε τά λίγα λεφτά που ήταν έντελώς δικά της κι' έφυγε σαν κλέφτρα από εκείνο τώ μέγαρο που ήταν στην διάθεσί της και στο όποιο έκανε ό,τι ήθελε.

"Ήταν τρελλή θα πητε; "Όχι... κάθε άλλο μάλιστα. Μόνο που είχε υπερβολικά αισθηματική καρδιά και ήταν αδύνατο ν' άδιαφορήση στη δυστυχία τού ανθρώπου, ό όποιος την είχε φέρει στον κόσμο.

«Η Μώρη Γκρίνελ είχε κι' αυτή μία πολύ κοινή και συνηθισμένη ιστορία. Οί γονείς της, σ' ήλικία ενός χρόνου, τσακισμένοι από τή φτώχεια και τή δυστυχία την είχαν εγκαταλείψει έξω, από τώ μέγαρο τού μίστερ Μάκφεστον με την έλπίδα ότι κάποιος θα βρισκόταν να την λυπηθή και να την πάρη μαζί του. Βέβαια αυτό τώ πράγμα δεν ήταν τίμιο και θα μπορούσε να χαρακτηριση και ως εγκλημα άκόμη... Μά κάτι τέτοιες στιγμές τώ μυαλό τού ανθρώπου σταματάει και δεν μπορεί να ξεχωρίση τώ καλό από τώ κακό. Αυτόι οι δυστυχισμένοι γονείς λοιπόν ενόμιζαν ότι ήταν προτιμότερο να εκθέσουν την μικρή κόρη τους σ' αυτόν τόν κίνδυνο παρά να την αφήσουν να πεθάνη από τήν πείνα. Και την πέταξαν στον δρόμο όπως κανείς πετάει ένα παληόχαρτο.

«Όστόσο ή μικρούλα Μώρη στάθηκε τυχερή. "Ο ίδιος ό μίστερ Μάκφεστον την βρήκε στην είσοδο τού μεγάρου του και την έπηρε στην άγκαλιά του. Και ό ίδιος ήάλι φρόντισε να την κάνει να συνέλθη και ν' ανακτήση τώ παιδικό κι' άθωο γέλιο της.

"Από εκείνη τή μέρα, ή Μώρη Γκρίνελ δεν δοκίμασε παρά μόνο τις χαρές της ζωής. Μεγάλωσε σαν μία πριγκήπισσα τού παραμυθιού μέσα στα πλούτη και τις περιποιήσεις τού άγαθού Χάρρυ Μάκφεστον. Κι' ως τά είκοσι χρόνια της φανταζόταν ότι αυτός ό ευγενής και ισχυρός άνθρωπος ήταν ό πατέρας της και ήταν υπερήφανη για εκείνον. "Όσο για τόν Μάκφεστον, αυτός πειά δεν την ξεχώριζε από παιδί του και σκέφτονταν να της αφήση όλη την περιουσία του.

— Είσαι για μένα, της έλεγε, ή χαρά της ζωής. Και, μά την αλήθεια, ποτέ δεν φανταζόμουν ότι στα τελευταία χρόνια μου ό Θεός θα μου χάριζε αυτή την ευτυχία. "Α! πάλεψα παραπολύ σκληρά για ν' ανεβώ ως έδω πάνω και να φτιάξω την τεραστία περιουσία μου. Μά δεν υπέθετα ότι κοντά σ' άλλα θα γινόμεν ό πατέρας ενός τόσο χαριτωμένου και τόσο αξιαγάπητου κοριτσιού. Θα τώ πιστέψης; Μέσα μου νοιώθω τόση δύναμη, ώστε είμαι ικανός αν χάσω όλη την περιουσία μου ν' άγωνισθώ για να

την κερδίσω πάλι.

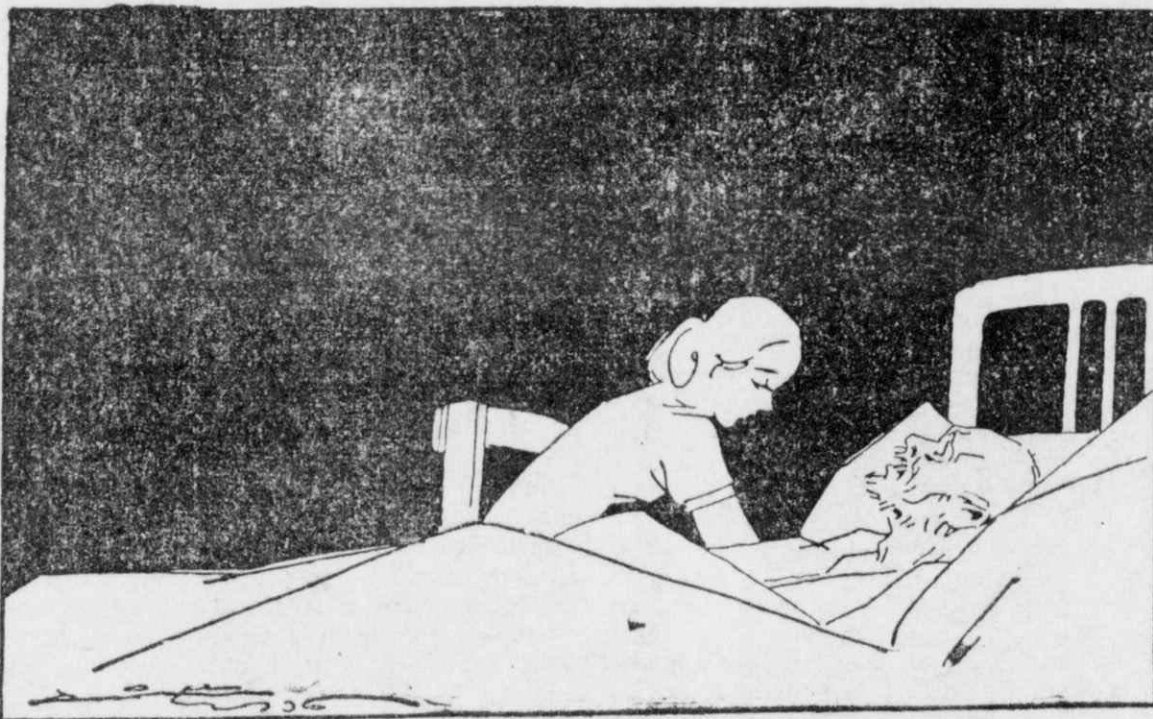
Κ' ή ώμορφη Μώρην έκλαιγε από την συγκίνηση και τή χαρά της. Μέχρι τὰ είκοσι χρόνια της ώστόσο δέν τής είχε περάσει καθόλου ή ύποψία ότι δέν ήταν πραγματικό παιδί του μίστερ Μάκφεστον. Κανείς δέν ήξερε τὸ μυστικό τής καταγωγής της. "Όλοι τήν θεωρούσαν ώς τήν εὐτυχισμένη κόρη του πλούσιου Νεοϋορκέζου. "Όταν δὲ τήν έβλεπαν κάθε καλοκαίρι στις γοητευτικές άμμουλιές της Φλωρίδος νά διασκεδάζη με τούς φίλους της, τήν μακάριζαν και τήν ἐζήλευαν για τήν μεγάλη τύχη της.

Ξαφνικά ένα πρωί από τὸ τρίτο δημοτικό νοσοκομείο τής Νέας Υόρκης ή ώμορφη Μώρην έλαβε ένα παράδοξο και επιπληκτικό γράμμα. "Ενας άγνωστος τής έγραφε ότι εκεί πέρα βρισκόταν άρρωστος βαρεια ή πραγματικός πατέρας της και ότι τήν ζητούσε νά τήν ιδή. Τής έλεγε δὲ τόσα μυστικά τής ζωής της, ώστε ή Μώρην δέν δίστασε καθόλου νά πιστέψη ότι όλ' αυτά ήταν αλήθεια. Τρελλή από τὸν πόνο και τήν αγωνία της γι' αὐτήν τήν αποκάλυψη τήν ίδια κιόλας μέρα έτρεξε στο νοσοκομείο χωρίς νά πη τίποτε σὲ κανέναν του σπιτιού.

Κι' εκεί σ' ένα θρώμικο και μαρτυρικό κρεβάτι αντίκρουσε έναν ηλικιωμένον άνθρωπο, τσακισμένο από τις καταχρήσεις και τὸ αλκοόλ.

Και τότε ζύπνησαν όλες ή παιδικές αναμνήσεις της και τὸ ένστικτό της τήν έκανε νά μην άμφισβάλη πειά ότι είχε εμπρός της τὸν πραγματικό πατέρα της. Στὴν αρχή κυριεύθηκε από ένα αίσθημα φρίκης και τρόμου. "Επειτα όμως όταν περάσε ή πρώτη έντύπωση ή Μώρην έκλαψε πικρά για τήν δυστυχία του πατέρα της και για όλα τὰ μαρτύρια που είχε αὐτὸς τραβήξει παλεύοντας με τή φτώχεια και τήν πείνα.

— Κάθε μέρα, τής έξωμολογήθηκε, έρχόμουν και στεκόμουν έξω από τὸ μέγαρο του Μάκφεστον για νά σὲ ιδω ν' άνεβαίνης στο πολυτελές αυτοκίνητό σου. Και κάθε μέρα ή καρδιά μου σπαρταρούσε μέσα στο στήθος μου. Θυμάμαι ότι μία φορά, καθώς έτρεξα νά ανοίξω τήν πόρτα του αυτοκινήτου, εσύ άνοιξες τήν τσάντα σου και μου έδωσες ένα νόμισμα. Κι' εγώ άν και υπέφερα τρομερά από τήν πείνα, ώστόσο δέν τὸ χάλασα. Τὸ φύλαξα κι' άκόμη και σήμερα τὸ έχω πάντοτε μαζύ μου. Με συγχωρείς που διέλυσα τὸ ώμορφο όνειρο τής ζωής σου. Καταλαβαίνω ότι ήρθε τὸ τέλος μου και γι' αὐτὸ σὲ φώναξα κοντά μου για νά σὲ ιδω για τελευταία φορά και νά σου ζητήσω νά με συγχωρήσης.

Τήν άλλη μέρα ήρθε πάλι για νά ιδή τὸν πραγματικό πατέρα της.

Κι' ό γέρο-Γκρίνελ άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητα. "Η Μώρην ήταν υπερβολικά συγκινημένη. "Εμεινε στο νοσοκομείο ως άργά τήν νύκτα και τήν άλλη μέρα πήγε πάλι για νά ιδή τὸν πραγματικό πατέρα της και νά τὸν περιποιηθῆ.

Και αὐτὲς ή επισκέψεις της έκαναν ένα θαύμα. Ξανάδωσαν τήν ζωή σ' αὐτὸν τὸν άτυχο άνθρωπο που είχε άπογοητευθῆ από τήν μοίρα του κι' από τούς ανθρώπους.

"Όταν ό γέρο-Γκρίνελ βγήκε από τὸ νοσοκομείο, βρήκε τήν Μώρην νά τὸν περιμένη μ' ένα εὐτυχισμένο χαμόγελο.

— "Από δώ και πέρα, του εἶπε, τίποτε πειά δέν πρέπει νά σὲ τρομάζει. Θα έργασθω και θα ζήσουμε εὐτυχισμένοι. "Όσο για τὸν μίστερ Μάκφεστον, έλπίζω ότι θα καταλάβη ότι έκανα τὸ καθήκον μου και θα με συγχωρήση.

Και ή Μώρην Γκρίνελ στήριξε τὸν γέρο πατέρα της με τὸ λεπτό της χέρι και οι δυὸ μ' άργὸ βήμα προχώρησαν χαρούμενοι στον δρόμο, ένω οι διαβάτες στεκόντουσαν και τούς κυτούσαν κατάπληκτοι. Δέν μπορούσαν, βλέπετε νά φαντασθουν τί συνέδεε αὐτήν τήν ώμορφη και καλοντυμένη νέα μ' αὐτὸν τὸν γέρο και κακοντυμένο άνθρωπο που έμοιαζε σαν αλήτης. Και άποροδουν που και οι δυὸ τους είχαν μια έκφραση άπερίγραπτης χαρᾶς. Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν πῶς ένας αλήτης κλαίει από εὐτυχία.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, 'Αθήνα.

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μην άλυσσοδένεστε γερὰ με τὸν έρωτα!... "Όσο πιὸ στερεά δένεστε με τις άλυσίδες του, τόσο περισσότερο θα πονέσετε, όταν θελήσετε νά τις σπάσετε...

Α θ β ᾱ ς Π ρ ε β ὀ

Τὰ μαλλώματα τῶν έραστῶν, εἶνε σαν τις άνοιξιάτικες βροχές: "Όταν πάσουν, ή πρασινάδα φαίνεται πιὸ δροσερή και πιὸ χλοερή!

Κ υ ρ ί α Ν ε κ κ ῆ ρ

"Η άγνότης ώμορφαίνει τήν ψυχή, όπως ή καθαριότης τὸ κορμί.

Ἐ π ί κ τ η τ ο ς

"Η πιὸ αξιολάτρευτη άπ' όλες τις γυναίκες εἶνε εκείνη, που ξεχνάει πότε-πότε ότι εἶνε... αξιολάτρευτη!

Μ α ρ ι β ὼ

"Η γυναίκες που πραγματικά εἶνε σταθερές στον έρωτα, φαίνεται ότι δέν γνώρισαν άκόμα τὸν άνδρα, ό όποιος θα τις σπρώξει πρὸς τήν άπιστία...

Λ ε μ ῆ λ

Τότε μονάχα ό άνδρας κρίνει αὐστηρά μέσα στην ψυχή του μια γυναίκα, όταν υποδουλωθῆ πειά άπ' τήν άγάπη της και έξευτελιστῆ έξ αιτίας της..

Π ὠ λ Μ π ο υ ρ ζ ῆ

"Ο έγωισμός μας εἶνε φρικτὸ έλάττωμα, όταν εἶνε υπερβολικός, και γίνεται προτέρημα, όταν εἶνε μέτριος. Χάρις σ' αὐτόν, διπλασιάζονται ή χαρές μας, ή λιγοστεύουν κατά τὸ ήμισυ ή λύπες μας...

Κυρία Ν ε κ κ ῆ ρ

"Η φιλάρεσκες γυναίκες εἶνε άστατες, σαν σωστοί άνεμοδείκτες. Μονάχα όταν σκουριάζουν, γίνονται σταθερές!

Σ ο φ ί α Ἄ ρ ν ο ἰ

Ποτέ δέν μπορούμε νά βρούμε τήν εὐτυχία, στην άγάπη. Γιατί ή άγάπη εἶνε

κατι, τὸ όποιου, άντι νά τὸ καθοδηγοῦμε σύμφωνα με τή θέληση και με τούς πόθους μας, άντιθετα αὐτὸ μᾶς συνεπαίρνει άκατανίκητα στην όρμητική εξέλιξί του...

Δεσποινίς Ν τ ῆ Λ ε σ π ι ν ᾶ ς

"Η άγαπημένη μας, όταν εἶνε άγγελικής καλωσύνης, μᾶς κάνει άχαρίστους... όταν εἶνε ύποχωρητική, μᾶς κάνει τυράννους... κι' όταν εἶνε εύκολόπιστη, μᾶς κάνει ψεύτες και άπίστους!

Κυρία ν τ ῆ Ρ ι κ κ ο μ π ὀ ν ι

"Αλτ, άνδρες!... "Όταν γράφετε για τις γυναίκες, πρέπει νά βουτάτε τήν πέννα σας στα γοητευτικά χρώματα του ουρανού τόξου!... Και κατόπιν, για νά στεγνώση ή θεϊκή αὐτή μελάνη, πρέπει νά πασπαλίσετε τὰ γραπτά σας με τὸ άνάερο χνούδι τῶν φτερῶν μιᾶς πολύχρωμης πεταλούδας!

Ν τ ι ν τ ε ρ ὼ

"Η κόλασις;... Μᾶ μου φαίνεται ότι εἶνε στρωμένη με γυναίκες γλώσσες!

Ἄ θ β ᾱ ς Γ κ υ ρ ι ὀ ν

"Η καρδιά τῶν γυναικῶν εἶνε σαν σκοτεινή και μυστηριώδης ζούγκλα: Πολλοί τήν πλησιάζουν, μᾶ λίγοι μπορούν ή και τολμοῦν, νά εἰσχωρήσουν και στα άθρη της τὰ άνεξερεύνητα...

Κυρία Ν τ ῆ Ρ ι κ κ ο μ π ὀ ν ι

"Η γυναίκα εἶνε ικανή νά συγχωρήση τήν κάθε κακή μας πράξη, άρκεί νά τήν προκάλεσε ή ώμορφιά της...

Λ ε Σ ᾶ ζ